

Sygn. akt II Ca 655/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 października 2015 roku

Sąd Okręgowy w Piotrkowie Tryb. Wydział II Cywilny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący	SSO Stanisław Łęgosz
Sędziowie	SSO Paweł Lasoń (spr.) SSO Beata Grochulska
Protokolant	st. sekr. sąd. Beata Gosławska

po rozpoznaniu w dniu 22 października 2015 roku w Piotrkowie Trybunalskim

na rozprawie sprawy z powództwa C. W.

przeciwko Gminie W.

o uzgodnienie treści księgi wieczystej z rzeczywistym stanem prawnym

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Rejonowego w Radomsku

z dnia 29 czerwca 2015 roku, sygn. akt I C 282/15

oddala apelację i zasądza od powoda C. W. na rzecz pozwanej Gminy W. kwotę 300 (trzysta) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu za instancję odwoławczą.

SSO Stanisław Łęgosz

SSO Paweł Lasoń SSO Beata Grochulska

Na oryginale właściwe podpisy

Sygn. akt II Ca 655/15

UZASADNIENIE

Wyrokiem dnia 29 czerwca 2015 roku Sąd Rejonowy w Radomsku oddalił powództwo C. W. przeciwko Gminie W. o uzgodnienie treści księgi wieczystej z rzeczywistym stanem prawnym i zasądził od powoda C. W. na rzecz pozwanej Gminy W. kwotę 600 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Podstawę powyższego rozstrzygnięcia stanowiły przytoczone poniżej ustalenia i rozważania Sądu Rejonowego.

Postanowieniem z dnia 14 stycznia 2003 roku wydanym w sprawie o sygn. akt I Ns 900/02 Sąd Rejonowy w Radomsku I Wydział Cywilny w sprawie z wniosku C. W. stwierdził, że S. i A. małżonkowie W. na prawach małżeńskiej wspólności ustawowej nieodpłatnie z mocy samego prawa nabyli z dniem 4 listopada 1971 roku o uregulowaniu własności gospodarstw rolnych (Dz.U. nr 27 poz. 250) własność nieruchomości rolnej położonej w W. oznaczonych numerami działek (...) o łącznej powierzchni 2,56 ha (w tym powierzchni działki (...) – 0,44 ha) opisanych na wyrzysie z mapy ewidencyjnej sporządzonym w dniu 16 października 2000 roku przez geodetę uprawnionego J. P., nie mającej urzędzonej księgi wieczystej ani zbioru dokumentów w Wydziale Ksiąg Wieczystych Sądu Rejonowego w Radomsku.

Postanowieniem z dnia 23 lutego 2005 roku wydanym w sprawie o sygn. akt I Ns 224/04 z wniosku C. W. Sąd Rejonowy w Radomsku dokonał podziału majątku dorobkowego A. i S. byłych małżonków W. oraz działu spadku po A. W. i S. W. w ten sposób, że przyznał na wyłączną własność C. W. nieruchomość rolną położoną w W., oznaczoną w ewidencji gruntów numerami działek: (...).

Dla nieruchomości tej została następnie założona księga wieczysta KW Nr (...), w której jako właściciel został wpisany powód C. W.. Księga ta obejmowała ponadto jeszcze trzy inne działki o numerach (...) których właścicielem jest C. W. na podstawie tytułu własności w postaci wyroku zaocznego Sądu Rejonowego w Radomsku z dnia 28 września 2006 roku wydanego w sprawie o sygn. akt I C 207/06.

Następnie na skutek wniosku złożonego w dniu 1 lutego 2010 roku przez Gminę W. toczyło się przed tutejszym Sądem Rejonowym w Radomsku w sprawie o sygn. akt I Ns 99/10 postępowanie o stwierdzenie zasiedzenia części działki numer (...) (oznaczonej na wstępnym projekcie podziału numerem (...)) na rzecz Gminy W.. Powód C. W. był uczestnikiem tegoż postępowania. W toku postępowania w sprawie I Ns 99/10 postanowieniem z dnia 23 maja 2012 roku Sąd Rejonowy w Radomsku w punkcie 1 stwierdził, że Skarb Państwa reprezentowany przez Naczelnika Gminy W. nabył przez zasiedzenie, z dniem 1 stycznia 1985 roku własność nieruchomości położonej w W., gminie W., oznaczonej numerem działki (...) o powierzchni 0,0165 ha, stanowiącej część większej nieruchomości dla której w Sądzie Rejonowym w Radomsku założono księgę wieczystą KW Nr (...). Apelacja C. W. została oddalona postanowieniem Sądu Okręgowego w Piotrkowie Trybunalskim II Wydziału Cywilnego Odwoławczego z dnia 12 listopada 2012 roku wydanym w sprawie o sygn. akt II Ca 657/02. Sąd Najwyższy w sprawie o sygn. akt II CSK 200/13 odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej powoda C. W. do rozpoznania.

Decyzją z dnia 30 grudnia 2013 roku wydaną w sprawie znak (...)Wojewoda (...) na podstawie art. 18 ust. 1 ustawy z dnia 10 maja 1990 roku Przepisy wprowadzające ustawę o samorządzie terytorialnym i ustawę o pracownikach samorządowych (Dz. U. Nr 32, poz. 191 ze zm.) w związku z art. 5 ust. 1 tej ustawy stwierdzić nieodpłatne nabycie z mocy prawa z dniem 27 maja 1990 roku przez Gminę W. prawa własności nieruchomości Skarbu Państwa położonej w obrębie (...) - W. oznaczonej w ewidencji gruntów jako działka m.in. nr (...) powierzchni 0,0165 ha.

Działka numer (...) o powierzchni 0,0165 ha na podstawie powołanych orzeczeń została ujawniona w księdze wieczystej (...), a jej właścicielem jest Gmina W.. W dziale pierwszym tej księgi wymienione są ponadto działki numer (...).

Pozostała część pierwotnej działki (...), oznaczona obecnie jako działka (...) o powierzchni 0,4200 ha, nadal figuruje w księdze wieczystej KW Nr (...), a jej właścicielem jest powód.

W ocenie Sądu Rejonowego powództwo podlegało oddaleniu.

Podstawą prawną powództwa wytoczonego przez powoda C. W. jest przepis art. 10 ustawy z dnia 6 lipca 1982 roku o księgach wieczystych i hipotece (t.j. Dz. U. z 2013 r., poz. 707 z późn. zm.), który stanowi, że w razie niezgodności między stanem prawnym nieruchomości ujawnionym w księdze wieczystej a rzeczywistym stanem prawnym osoba, której prawo nie jest wpisane lub jest wpisane błędnie albo jest dotknięte wpisem nieistniejącego obciążenia lub ograniczenia, może żądać usunięcia niezgodności.

W ocenie Sądu Rejonowego nie jest możliwe uwzględnienie żądania pozwu w sposób żądany przez powoda, który najpierw domagał się nakazania wykreślenia z księgi wieczystej (...) jako właściciela działki (...) Gminy W. w W. i w jej miejsce jako właściciela tej działki wpisał w powołanej księdze wieczystej powoda C. W.. Takie sformułowanie żądanie pozwana jest nieprawidłowe, bowiem wskazana księga wieczysta jest prowadzona dla trzech działek — obok działki numer (...) także dla działki numer (...) i działki numer (...), których właścicielem również jest Gmina W.. Poza przypadkami współwłasności (a w tym przypadku w żądaniu nie ma o niej mowy) nie może mieć miejsca taka sytuacja, by w jednej księdze wieczystej prowadzonej dla kilku różnych działek jako właściciele każdej z działek zostały wpisane różne osoby, nie będące ich współwłaścicielami.

Podsumowując, powód błędnie określił żądanie pozwu, nawet mimo modyfikacji dokonanej w toku postępowania (przy czym podkreślić należy, że pierwotne żądanie pozwu również podlegałoby oddaleniu z uwagi na jego błędne sformułowanie).

Tymczasem w postępowaniu o uzgodnienie treści księgi wieczystej z rzeczywistym stanem prawnym Sąd jest związany żądaniem pozwu. Takie stanowisko wyraził Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 21 marca 2001 roku (III CKN 1214/98, OSNC 2001, nt 11, poz. 165), stwierdzając, że uwzględnienie powództwa z art. 10 może nastąpić tylko wówczas, gdy ustalony przez sąd rzeczywisty stan prawny okaże się tożsamy ze stanem objętym żądaniem pozwu. Orzeczenie usuwające niezgodność poprzez stwierdzenie, że powodowi przysługuje do nieruchomości inne prawo jak określone w pozwie, albo wprowadzić takie prawo przysługuje ale innej osobie, innego rodzaju bądź w innym rozmiarze stanowiłoby naruszenie art. 321 § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy odwoływał się dla uzasadnienia tego poglądu do podstawowej procesowej zasady dyspozycyjności i autonomii praw prywatnych, obejmujących swobodę dysponowania uprawnieniami o charakterze procesowym. Treść art. 321 § 1 k.p.c. jednoznacznie stwierdza, że sąd nie może wyrokować, co do przedmiotu, który nie był objęty żądaniem, ani zasądzać ponad żądanie. Sąd nie może zatem uwzględnić roszczenia w większym rozmiarze (wysokości przy świadczeniach pieniężnych) jak żądał powód, także wtedy, gdy z okoliczności sprawy wynika, że ono przysługuje, ani wyrokować co do prawa (rzeczy), które nie było przedmiotem żądania, czyli zasądzić coś innego niż strona żądała.

Drugim argumentem przemawiającym za oddaleniem powództwa jest okoliczność, że stan prawny działki (...) objęty księgą wieczystą (...) jest zgodny z rzeczywistym stanem prawnym. Twierdzenie powoda, jakoby obie księgi wieczyste (...) obejmowały tę samą działkę (...) jest błędne. Jak bowiem wynika wprost z odpisów tych ksiąg wieczystych - czego zdaje się nie dostrzegać strona powodowa, mimo, że sama te odpisy złożyła - księga wieczysta (...) prowadzona jest obecnie dla działki (...), zaś księga wieczysta (...) dla działki (...). Działki (...) powstały w wyniku podziału działki (...), objętej pierwotnie księgą wieczystą (...), a podział ten został dokonany w wyniku sprawy o zasiedzenie toczącej się przed Sądem Rejonowym w Radomsku w sprawie o sygn. akt I Ns 99/10.

Podkreślić należy, że powód był uczestnikiem postępowania w sprawie I Ns 99/10 i wszystkie podnoszone przez niego argumenty w niniejszej sprawie były już przedmiotem rozpoznania w toku tamtej sprawy i zweryfikowane w toku kontroli instancyjnej.

Niniejszy pozew jest zaś kolejną próbą zakwestionowania rozstrzygnięcia wydanego w sprawie I Ns 99/10, do czego jednak brak jest podstaw. Należy bowiem jeszcze raz powtórzyć za Sądami obu instancji orzekającymi w sprawie o sygn. akt I Ns 99/10, że postępowania o stwierdzenie nabycia przez posiadacza samoistnego własności działki nr (...) (w sprawie o sygn. akt I Ns 900/02) w trybie ustawy uwłaszczeniowej oraz o dział spadku po S. W. i A. W. zostały wszczęte po upływie terminu zasiedzenia w sprawie o sygn. akt I Ns 99/10, a nadto toczyły się bez udziału Skarbu Państwa, w związku z czym nie mogły prowadzić do przerwania biegu zasiedzenia nieruchomości przez Skarb Państwa /por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23 lutego 1998 r. III CKN 384/97, OSNC 1998, nr 10, poz. 164/. Ponadto wydanie decyzji stwierdzającej nabycie własności nieruchomości w trybie ustawy z dnia 26 października 1971 r. o uregulowaniu własności gospodarstw rolnych /Dz.U. Nr 27, poz. 250 z późn. zm./ co nie stanowi przeszkody do stwierdzenia, że inna osoba nabyła własność tej nieruchomości w drodze zasiedzenia przy uwzględnieniu okresu posiadania poprzedzającego wejście tej ustawy w życie /por. uchwała SN z 13.05.1993 r., III CZP 57/93, OSNCP 1993, Nr 12, poz. 93, uchwała SN z 15.12.1997 r., I CKN 438/97 OSNC 1998, Nr 6, poz. 106/. W odróżnieniu od

zasiedzenia, uwłaszczenie na podstawie ustawy z dnia 26 października 1971 r. było nabyciem własności rolnej ex lege. Zarówno cel tego nabycia, jak i przesłanki ustawowe różnią się tak dalece od nabycia własności przez zasiedzenie, że konflikt obu instytucji jest tylko pozorny. Postępowania sądowe o stwierdzenie nabycia własności nieruchomości przez samoistnego posiadacza /uwłaszczenie/ i stwierdzenie zasiedzenia mogą zatem toczyć się równolegle do tej samej nieruchomości. Stwierdzenie uwłaszczenia może mieć znaczenia dla nabycia własności w drodze zasiedzenia, gdyby spowodowało zmianę w stanie posiadania tej samej nieruchomości. Jeżeli zaś do takiej zmiany nie doszło, stwierdzenie uwłaszczenia ma tylko to znaczenie, że od chwili tej zasiedzenie biegnie przeciwko osobie, na rzecz której uwłaszczenie zostało stwierdzone.

Analiza treści pozwu wskazuje, że powód w istocie kwestionuje prawidłowość wydania orzeczenia w sprawie I Ns 99/10 wskazując, że w sprawie tej Sąd Rejonowy w Radomsku przyjął, że Gmina W. nabyła przez zasiedzenie własność działki (...) w sytuacji gdy samoistne posiadanie działki (...) przez rodziców powoda Sąd Rejonowy w Radomsku przyjął w sprawie I Ns 900/02 (błędnie wskazanej jako I Ns 207/06), uznając nabycie własności przedmiotowej nieruchomości w trybie ustawy o uregulowaniu własności gospodarstw rolnych. Jak już wyżej wspomniano, okoliczności te były podnoszone przez powoda w toku postępowania sądowego toczącego się z wniosku Gminy W. pod sygn. I Ns 99/10 którego powód był uczestnikiem i zostały obalone przez Sądy obu instancji w prawomocnych orzeczeniach. Dlatego też brak jest w chwili obecnej podstaw do ponownej weryfikacji orzeczenia wydanego w sprawie I Ns 99/10, które wykreowało nowy stan prawny w odniesieniu do pierwotnej działki (...), powodując jej podział na dwie nowe działki ((...) i (...)) objęte dwiema różnymi księgami wieczystymi. Przy czym jak już wyżej wskazano, stan prawny działki (...) objęty księgą wieczystą (...) jest zgodny z rzeczywistym stanem prawnym.

O kosztach procesu należnych od powoda na rzecz pozwanego Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 k.p.c, obciążając powoda jako przegrywającego sprawę, kosztami procesu poniesionymi przez pozwanego, które objęły wynagrodzenie pełnomocnika w osobie radcy prawnego w wysokości 600 złotych (§ 6 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu, Dz. U. z 2013 r., poz. 490 z późn. zm.).

Apelację od tego orzeczenia złożył pełnomocnik powoda wnosząc o zmianę zaskarżonego wyroku przez nakazanie odłączenia działki nr (...) do odrębnej księgi wieczystej i wykreślenie Gminy W. jako jej właściciela i wpisanie jako jej właściciela powoda, a także zasądzenie kosztów postępowania w obu instancjach według norm przepisanych.

Wyrokowi zarzucił naruszenie przepisów postępowania, które miało istotny wpływ na treść wyroku, art. 212 kpc przez nierozpoznanie istoty sprawy, tj. przez niepodjęcie próby ustalenia, jaki jest stan prawny nieruchomości nr (...), mimo że stanowi to istotę postępowania o uzgodnienie treści księgi wieczystej z rzeczywistym stanem prawnym i bezpodstawne przyjęcie za pewne, że wpis w księdze wieczystej odpowiada stanowi prawnemu przedmiotowej nieruchomości; art. 227 kpc poprzez nieustalenie faktów mających dla sprawy istotne znaczenie, tj. nieustalenie, jaki jest stan prawny nieruchomości (...); art. 321 kpc poprzez przyjęcie, że wyodrębnienie nowej księgi wieczystej dla przedmiotowej nieruchomości nr (...) i wpisanie powoda jako właściciela byłoby orzeczeniem ponad żądanie, tymczasem istotą sprawy było żądanie ustalenia, że powód jest właścicielem nieruchomości o numerze (...). Powód zarzucił również naruszenie przepisów prawa materialnego to jest: art. 10 ustawy o księgach wieczystych i hipotece poprzez jego błędną wykładnię i przyjęcie, że nie ma możliwości uzgadniania treści księgi wieczystej ze stanem prawnym nieruchomości w przypadku, gdy niezgodność jest wynikiem błędnego stwierdzenia zasiedzenia danej nieruchomości przez sąd w innym postępowaniu; poprzez niezastosowanie tego przepisu i przyjęcie, że ustalenie stanu prawnego nieruchomości, co do której błędnie stwierdzono zasiedzenie nie może być ustalane w tym trybie ; a także błędną wykładnię tego przepisu i bezpodstawne przyjęcie, że powód nie ma legitymacji procesowej do wytoczenia powództwa bez ustalenia stanu prawnego nieruchomości w sytuacji, gdy powód żądał wpisania siebie do księgi wieczystej jako właściciela nieruchomości nr (...), a obowiązkiem Sądu było zbadanie, jaki jest stan prawny nieruchomości. Powód ponadto zarzucił naruszenie: art. 172 k.c. poprzez jego błędną wykładnię i przyjęcie, że upłynął okres posiadania wymagany dla zasiedzenia działki nr (...) przez Gminę W., a postanowienie Sądu Rejonowego w Radomsku stwierdzające zasiedzenie jest prawidłowe; art. 175 k.c. w zw. z art. 121 pkt 4 k.c. poprzez jego

niezastosowanie i nieustalenie, że Gmina W. i Skarb Państwa mogłaby ewentualnie nabyć własność działki nr (...) przez zasiedzenie dopiero w 2019r z uwagi na fakt, że przed 1989r powód ani jego poprzednicy prawni nie mieli możliwości żądania zwrotu władztwa nad przedmiotową nieruchomością od Skarbu Państwa. Dodatkowo powód zarzucił rozstrzygnięciu błędne zastosowanie art. 3 u kwh - i domniemania, że stan prawny działki (...) odpowiada treści księgi w sytuacji, gdy wpis był dokonany na podstawie postanowienia o zasiedzeniu działki na rzecz Gminy W. rażąco naruszającego prawo, a także niezastosowanie art. 5 kc - w sytuacji, gdy dążenie do bezpodstawnego uzyskania i utrzymania przez Gminę własności działki (...) jest sprzeczne z zasadami współzycia społecznego, gdyż działka ta znajdowała się we władaniu przodków powoda od ponad 100 lat, a jej nabycie przez rodziców powoda nastąpiło w trybie ustawy o uregulowaniu własności gospodarstw rolnych.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja jest niezasadna. Zarzuty apelacji w całości pozbawione są podstaw i jako oczywiście bezzasadne podlegają oddaleniu.

Sąd pierwszej instancji dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych. Ocena jurydyczna żądania odpowiada przepisom prawa materialnego, wskazanym w motywach rozstrzygnięcia.

Sąd Okręgowy przyjmuje te ustalenia za własne, podobnie jak argumenty prawne powołane dla uzasadnienia zaskarżonego rozstrzygnięcia, stąd ich powtarzanie jest zbędne.

W pierwszej kolejności należy się odnieść do podniesionych przez stronę powodową zarzutów naruszenia przepisów postępowania, ponieważ jedynie prawidłowo ustalony stan faktyczny umożliwia właściwe zastosowanie przepisów prawa materialnego, a tym samym ocenę zarzutów ich naruszenia.

Uzasadnienie podniesionych zarzutów apelacyjnych nie wyjaśnia na czym miałyby polegać naruszenie art. 212 k.p.c. 227 k.p.c. Pierwszy z powołanych przepisów odnosi się do przebiegu rozprawy i udzielania stronom niezbędnych pouczeń, drugi zaś wskazuje co winno być przedmiotem dowodu. Uzasadnienie powołanych zarzutów sprowadza się do wskazania, że Sąd nie rozpoznał istoty sprawy przez zaniechanie ustalenia stanu prawnego nieruchomości numer (...). Z zarzutem takim nie sposób się zgodzić bowiem sąd pierwszej instancji jednoznacznie ustalił, że stan prawny działki numer (...) został ustalony w wyniku postępowania toczącego się w sprawie I Ns 99/10, w wyniku, którego stwierdzono, że Skarb Państwa nabył przez zasiedzenie, z dniem 1 stycznia 1985 roku własność nieruchomości położonej w W., gminie W., oznaczonej numerem działki (...) o powierzchni 0,0165 ha, stanowiącej część większej nieruchomości dla której w Sądzie Rejonowym w Radomsku założono księgę wieczystą KW Nr (...). Nabycie nieruchomości przez Skarb Państwa miało charakter pierwotny, niezależny od innych wcześniejszych tytułów własności tej nieruchomości. Sąd Rejonowy właściwie również wyjaśnił dlaczego tytuł prawny do nieruchomości wynikający z treści ustawy o uwłaszczeniu gospodarstw rolnych ustępuje tytułowi własności wynikającemu z treści postanowienia sądu wydanego w sprawie I Ns 99/10.

Niezasadny jest również zarzut naruszenia art. 321 k.p.c. bowiem okoliczności z nim związane pozostają bez wpływu na treść rozstrzygnięcia. Podstawowym argumentem uzasadniającym oddalenie powództwa był brak sprzeczności treści księgi wieczystej z rzeczywistym stanem prawnym. Wbrew zarzutom apelacji Sąd pierwszej instancji prawidłowo ustalił, że powód nie wykazał, że to jemu przysługuje tytuł własności do działki numer (...).

Jako pozbawione podstaw należy również ocenić zarzuty powołujące się na nieprawidłowe zastosowanie przez sąd pierwszej instancji prawa materialnego. Przy rozpoznawaniu powództwa z art. 10 ustawy o księgach wieczystych i hipotece, które jest szczególną postacią powództwa o ustalenie (por. orzeczenie SN z dnia 10 października 1985 r., II CR 221/85, OSNCP 1986, z. 7-8, poz. 125), przedmiotem postępowania dowodowego jest ustalenie, czy istotnie zachodzi, pomiędzy ujawnionym w księdze wieczystej a rzeczywistym stanem prawnym nieruchomości, niezgodność uzasadniająca jej usunięcie przez dokonanie prawidłowych wpisów. Ciężar dowodu, że rzeczywisty stan prawny nieruchomości jest odmienny od ujawnionego w księdze wieczystej spoczywa zawsze na stronie powodowej. Wypełnienie tego obowiązku procesowego polega na wykazaniu (udowodnieniu) rzeczywistego stanu prawnego

nieruchomości, a więc stanu prawdziwego, co niekiedy - tak jak w rozpoznawanej sprawie - łączyć się będzie także z koniecznością wykazania, że podstawa istniejącego wpisu jest pozbawiona mocy prawnej.

Ujawnione w księdze wieczystej numer (...) prawo własności jest zgodne z rzeczywisty stanem faktycznym i prawnym. Podmiot ujawniony w dziale II powyższej księgi wieczystej w sposób prawidłowy nabył własność nieruchomości nią objętej. Brak jest podstaw do stwierdzenia, że nabycie działki (...) nie było skuteczne co prawidłowo i obszernie wyjaśnił Sąd Rejonowy.

Warto w tym miejscu powołać stanowisko wyrażone między innymi przez Stanisława Rudnickiego w Komentarzu do ustawy o księgach wieczystych i hipotece (LexisNexis Warszawa 2002 s. 70), gdzie zasadnie wskazano, że kwestionując zgodność z rzeczywistym stanem prawnym określonego wpisu prawa, powód nie może skutecznie kwestionować prawidłowości orzeczenia sądowego albo decyzji administracyjnej, na podstawie których wpis został dokonany (tak samo SN w wyroku z dnia 7 kwietnia 1999 r., I CKN 1079/97, OSNC 11/99, poz. 189 z aprobowaną glosą A. Oleszki, OSP 12/99, s. 623).

Powód chcąc wykazać, że prawo własności nieruchomości przysługuje jemu, powołała się na błędną ocenę sądów dokonaną w sprawie I Ns 99/10. Tego rodzaju argumentacja nie pozwala na podważenie prawomocnego rozstrzygnięcia. Powód nie dysponuje konkurencyjnym w stosunku do tego orzeczenia tytułem własności. W wyniku rozstrzygnięcia w sprawie I Ns 99/10 powód utracił tytuł prawny do działki (...) w zakresie w części tej działki jaką jest działka (...). Kryterium niezgodności treści księgi wieczystej z rzeczywistym stanem prawnym jest zawsze obecny stan prawny, a nie stan prawny istniejący w przeszłości a na ten poprzedni stan prawny powołuje się powód. (Patrz. Orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 24 listopada 1997 roku II CKN 110/97) Wywody Sądu Rejonowego są w pełni prawidłowe i nie ma powodu ich powtarzania.

Rację ma również Sąd pierwszej instancji, że w istocie zachowanie powoda świadczy o chęci wzruszenia orzeczenia wydanego w sprawie I Ns 99/10. O takich intencjach powoda przekonuje również treść apelacji, w której jako podstawę naruszonych przepisów wskazano art. 5, 172, 175 kodeksu cywilnego. Samo wystąpienie pełnomocnika powoda przed Sądem Okręgowym utwierdza w przekonaniu, że jedynymi argumentami jakimi dysponuje powód w niniejszej sprawie, są argumenty kwestionujące prawidłowość stwierdzenia zasiedzenia w sprawie I Ns 99/10. Jak słusznie podniósł Sąd Rejonowy tego typu argumentacja nie może stanowić podstawy wzruszenia prawomocnego orzeczenia, będącego podstawą ujawnienia nowego stanu prawnego w księdze wieczystej.

Z tych przyczyn Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację jako bezzasadną, zasądzając od apelującego na rzecz powoda koszty procesu za instancję odwoławczą. Powód był reprezentowany przez innego profesjonalnego pełnomocnika, stąd uzasadnienie dla zastosowania § 13 w związku z § 6 pkt 5 rozporządzenia Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (tekst jednolity Dz. U. z 2013 r. poz 490)

Na oryginale właściwe podpisy